

SENTÈNCIA 98-45 DE 8 D'OCTUBRE DE 1998

AUTORITZACIÓ DE RESIDÈNCIA I TREBALL PRIVILEGIADA. Denegació de la renovació. Esposa del titular, a qui se li ha denegat. Decret dels Veguers sobre residència d'estrangers, de 3 de juliol de 1980. RESIDÈNCIA DE MANERA ESTABLE I EFECTIVA AL PRINCIPAT. Manca de prova.

Ponent: M.I. Sr. Lluís Saura Lluvià

ANTECEDENTS DE FET

1.- La Secció administrativa de la Batllia, en la sentència núm. 98-020, de 17 de març de 1998, va desestimar la demanda interposada per la Sra. Joana C.R. i va declarar ajustada al Dret la resolució de Govern de data 10 de setembre de 1997 que confirmava la de 17 de maig del mateix any, per la qual es desestimava la seva sol·licitud de renovació de l'autorització de residència i treball privilegiada.

2.- Contra la sentència esmentada, la Sra. C. va interposar recurs d'apel·lació, que tingué entrada en la secretaria d'aquesta Sala el 6 de maig de 1998, demanant la revocació de la sentència de la Batllia i el reconeixement d'allò que havia demanat en la primera instància, compte tinguda, entre d'altres arguments, de que el seu marit, Sr. Josep Y.G., també havia vist desestimada la pretensió davant la Batllia, tenia un recurs d'apel·lació interposat davant el mateix Tribunal Superior i per raons d'agrupament familiar li corresponia el dret que calia reconèixer al seu marit.

3.- De l'escrit anterior se'n va donar trasllat a la representació del govern, que el va contestar mitjançant un altre escrit presentat el 25 de maig de 1998, en el qual es demanava la confirmació de la sentència.

4.- La vista tingué lloc el dia 14 de juliol de 1998 i en ella les parts van manifestar allò més adient a llurs posicions respectives, i tot seguit van quedar les actuacions vistes per a deliberar i decidir.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- Aquesta Sala administrativa és competent per a conèixer del present assumpte, en virtut d'allò que estableix l'article 39.3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- La Sra. C.R. és l'esposa del Sr. Josep Y.G., a qui el Govern va denegar, també, la renovació de l'autorització de residència i treball privilegiada, en resolucions confirmades per la Batllia i per aquesta mateixa Sala en la seva sentència núm. 98-39, del 21 de setembre de 1998. Per tant, compte tingut que l'apel·lant fa valer els seus drets en raó al seu vincle matrimonial i com a conseqüència del reagrupament familiar que les disposicions vigents reconeixen, la resolució d'aquest recurs va lligada íntimament al del Sr. Y.

La nostra sentència de 21 de setembre de 1998 considera que el Sr. Y.G. "sojorna regularment a Andorra, principalment els caps de setmana, però els sojorns són de curta durada" com ho demostren els elements de prova que consten en l'expedient, i afegeix que cal confirmar la sentència del Tribunal de Batlles que assenyala que "l'actor ni resideix de forma permanent i efectiva al Principat ni tampoc hi manté un treball estable i continuat".

L'article 10 del Decret dels Veguers sobre residència d'estrangers, de 3 de juliol de 1980, diu que l'autorització de residència dóna dret a la residència de la mateixa categoria a favor del consort, de manera que si un cònjuge per el dret, com és el cas, també el perd el seu consort, i per aquest motiu cal desestimar l'apel·lació.

Tercer.- En ambdues instàncies, però, la part agent ha intentat demostrar que en la Sra. C. hi concorren circumstàncies que determinarien el dret a seguir gaudint de l'autorització de residència i treball privilegiada. En les nostres sentències 96-22, de 6 de juny de 1996, 96-42, d'11 d'octubre de 1996 i 97-43, de 18 de novembre de 1997, hem dit que les autoritzacions privilegiades de residència i treball, segons l'article 8 del Decret dels Veguers abans citat, s'atorguen als estrangers que resideixen al Principat sigui per exercir-hi una professió o treball, o bé sense dedicar-se a cap tasca professional o laboral. En el cas, la Sra. C. no al·lega la dedicació a cap tasca professional (a diferència del seu marit Sr. Y., que addueix l'exercici al Principat de la professió d'arquitecte), per la qual cosa només cal examinar si resideix de manera estable o efectiva, és a dir, tenint al Principat el seu centre d'interessos, com hem dit en la sentència 97-43, de 18 de novembre de 1997, i en la 98-41 de 21 de setembre de 1998 i la conclusió a què s'arriba en aquest litigi no pot ser altra que aquella a la qual s'ha

arribat en l'altre perquè els elements de prova, pel que fa a la residència al Principat del matrimoni, són els mateixos.

Quart.- No s'aprecien circumstàncies que determinin un especial pronunciament pel què fa al pagament de les despeses ocasionades en aquesta segona instància.

DECISIÓ

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix desestimar el recurs d'apel·lació interposat per la representació processal de la Sra. Joana C.R. contra la sentència de la Secció administrativa de la Batllia de 17 de març de 1998 (núm. 98-20) que es confirma íntegrament, sense fer cap pronunciament sobre les despeses d'aquesta segona instància.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.